

пріятелството ти. До единъ мѣсець ако ти не пишѣ, трѣгни.

И като мя поздрави, остави мя съсъ съвѣсть спокойнѣ, но съ сърдце отчаяно и тежко страждуще.

12 Октомврія.

Прѣди два дни излѣзохъ отъ уединеніето си за да идѣ при г-жѣ Ларокъ. Не бѣхъ виждалъ г-жѣ Маргаритѣ отъ онуй обстоятелство на стѣпнѣ; като влѣзохъ въ прустѣтъ, намѣрихъ ѣ самъ. Когато мя видѣ неволно нѣкакъ помръднѣ за да стане; но пакъ останѣ неподвижна, и лицето ѣ ся испричерви. Осѣтихъ же че и азъ ся испричервихъ.

— Какъ сте, господине? мя попыта, като прострѣ рѣкъ къмъ мене. А произнесе тѣзи двѣ думы съ единъ толкозь сладкъ, толкозь смиренъ и толкозь пріятелскы гласъ, щото поискахъ да коленичѣ прѣдъ неѣ. Но пакъ трѣбаше да отговориѣ равнодушно. Изгледа мя нажелено, сие голѣмыте си очи смиренно и подкачи работѣтъ си. На сѣщійтъ онзи часъ г-жа Ларокъ ѣ извѣсти че дѣдо ѣ е въ опасностъ. Отъ прѣди нѣколко дена бѣше ся изгубилъ гласѣтъ му, и като бѣше вече обзелъ параличъ-тъ всичкъ-тъ му снагѣ сѣдеше недвижимъ. Умѣтъ му бѣше угаснѣлъ и само осѣщаніето на болѣсѣтъ оставаше. Ще каже, че нѣмаше никакво сумнѣніе че смъртътъ бѣ близу; но таквазъ бѣше силата на неоходи-